

עין משפט
גזירה

י:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

מסורת הש"ס

בבא א"ר מ"י פ"ד מהל' שקלים הלכה י' :
בב"ב מ"י ט"ז הל' י"ב

רבינו חננאל

מלמד תורת הכפורים.
ואתקש היצון לפנינו:
בתנ"י ר"י שמעון בן
יהודה אומר משפט
שעיר ר"ח מכפרין על
טהור שאכל הטמא
מפני עליהם של רגלים
שכפרין על טהור שאכל
הטמא ועל שאין בה
יריעה לא בתחלה ולא
בסוף. מוסף עליהן של
יהו"כ שוכפר על טהור
וכי. ונפרא ר"ח של טהור
היא. ואקשינן אי הכי
דרגלים נמי וכפר אריוס
[כפורים] דכרי כתיב
אחת בשעיר הנעשה
בכפרים כתיב. ויפרקינן
אלא לעולם אחת משפט
ליה ושני תהם. דאמר
קרא: על קרנותיו אחת
בשנה בקרנות המזבח
הפנימי הוא וכפר כפרה
אחת. אבל בקרנות מזבח
היצון וכפר אפילו שתי
כפרות. יחיד רבה וקאמר
אמר: עולא אמר ר' יוחנן
המירין שלא הוצרכו
לנבחר נגדן תמימים:
אמר לר' תנאי מאן
צריך לר' יוחנן רבן.
וכי קדושה שבהן לויין
הלכה: אמר ליה רבה
והרי קטורת שנשתיירה
מן השנה עשרה שנינו
בשקלים פ"ד שמהללין
אותה על פנות האומנין.
אי אומנין שבנו בית'ם
או עשו מלאכה בקדש
ובאין לישול שבהן
נותנין להן שבכרן מותר
החרימה ומחללין אותה
בשבכרן כו'. אמאי מהללין
אותה נימא קדושה
שבהן להיכן הלכה אלא
שיי' כל כי האי
גוונא לא אמרינן קדושה
שבהן להיכן הלכה.
ופריק שאני הקטורת

ארתה לא משמע י"ה. וא"ת א"כ מנן למכפר אלן זה ואין
נה דלמא לא מכפר אלף אדר"ח גרדא דהיינו טהור
שאכל את הטמא ולא טמא שאכל את הקודש בדשלאמא לר"ש כיון
דדרש אותה על כרחך מינעי ליה לאוקומה כפרה דרגלים אלן
זה ואין זה דקדושה לעיל ולר"מ נמי
א"ע"י דלא דרש אותה אחי שפיר
דהא דרש טמא שאין מכיר בו אלא
ה' וגם את ג"ש דעון עון מנין
וינפינן כוליה מר"ת אבל לר"ש בן
יהודה דלא דרש אותה ולא דרש
נמי טמא שאין מכיר בו אלא ה' דהא
קמל דרש חשך לא מכפרת אלא
על עטור שאכל את הטמא קשה
ו"ל דלענין זה והאי דרש אותה כיון
דלרגלים אלן להם כפרה אחרת אלא
זאת אבל נשים לרגלים כפרה אחרת
דהיינו אלן זה אלא כה מכפר נמי
אדרש חשך ולא פשיטא ליה דרשה
דאותה דסנידא ליה דאלן כפרה
למעט שלא ישא אחר אותו עון אלא
בשנינו נשא אלא עון זה והשתא
אחי שפיר הא דפרין לעיל אלא
דרגלים אמאי לא מכפר אדר"ח פ"י
אמאי לא מכפר נמי אדר"ח ולא
קרא: על קרנותיו אחת בשנה
לקרנותיה אחת כדפרישית מיהו
גבי דרשה דלמא בשנה דפשיטא
ליה טפי מדרשה דלמא יכפר נריך
לפרש כדפרישית לעיל ועי"ל דלר"ש
בן יהודה איתקוש שיעיר רגלים
לשעיר היצון מה חילון מכפר על
דבר שיש בו כרת דהיינו טומאת
מקדש וקדשו אף שיעיר רגלים כן:
קדושה שבהן להיכן הלכה.
וא"ת הא צפרק בתרא
דכתובות (דף קה. וסז) אמר דרשינן
גזרות נטילין שכרס מתרומת הלשכה
וכן (שם קו.) מנייה כפרים ועונא
חשיב תהם אלאמא לנ ג"ד ממנה
עליה ומאי קשיא ליה הכא וי"ל
דשאי תהם דלא קדש קדושה הגוף:
מותר הקטורת. פ"ה מותר
משלשה מנין הימירס
ככל שנה ממלא חפנים ביו"כ דאי

ומטאת יום הכפורים היינו פר כהן גדול ושעיר וכיון דבשעיר הפנימי
כמיב וחילון איתקש לפנינו דרשינן נמי אחילון שאין אחר מכפר
כפרתו אבל אחת דרישה דקרא דלר"ש כמיב אלא במונח כמיב
אחרים לא מירדס אחילון דהא לאו מירדס אחילון דהא לאו מירדס אחילון
חמאת הכפורים ואיתקוש היצון לפנינו: רבי
שמעון בן יהודה אומר משמו כו': מאי שנא
דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר
קרא י' עון עון אחד הוא נושא ואינו נושא
שני עונות דרגלים נמי לא ניכרו אדראשי
חדשים דאמר קרא י' אותה אותה הוא נושא
עון ואין אחר נושא עון אותה לא משמע
ליה מ"ש דרגלים דלא מכפרי אדיום הכפורים
דאמר קרא אחת בשנה כפרה זו לא תהא
אלא אחת בשנה אי הכי דיום הכפורים נמי
לא ניכפרו אדרגלים אחת כתיב כפרה אחת
מכפר ואינו מכפר שתי כפרות אחת לא
משמע ליה אמאי דכי כתיב אחת בשעיר
הנעשה בפנים כתיב אי הכי דרגלים נמי
נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב אחת
בשעיר הנעשה בפנים כתיב לעולם אחת
משמע ליה ושאי הכא דאמר קרא וכפר
אחרן על קרנותיו אחת בשנה קרנותיו
דמונח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו
מכפר שתי כפרות הא דחילון אפילו שתי
כפרות אמר עולא אמר רבי יוחנן "תמידין
שלא הוצרכו לצבור נגדן תמימים יחייב
רבה וקאמר לה להא שמעתא א"ל י"רב
חסרא מאן ציית לך ולר' יוחנן רבך וכי
קדושה שבהן להיכן הלכה אמר ליה
את לא תסברא דלא אמרינן קדושה
שבהן להיכן הלכה והתנן מותר
הקטורת מה היו עושין בה מפרשינן
(ה) ממנה שבה האומנין ומחללין אותה על
מעוה האומנין ונותנין אותה לאומנין
בשבכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה
הלכה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן
הלכה אמ"ל קטורת קאמרת שאני קטורת
דקדושה

קטורת משלשת מניס ימירס שמפטוין ככל שנה למלא חפנים
ביו"כ ואי אפשר שיכנסו כולם בחפניו דלמא בכריתות (דף ו.)
אחת לששים שנה היתה הלכה של שריי: מפרשינן
שכר האומנין. מתרומת הלשכה שכר אומני בית אבטינס
מפטוין הקטורת דאמר במסכת יומא (דף נה.) שהיו נוטלין ככל
שנה שנים עשרה מניס: ומחללין אותה על שכר מעוה האומנין.
מונין המעוה לאומנין על ידי אחד מן הגזרים והרי הן חולין
ואחר כך יחללו הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והרי היא
חול וחריס ולוקחיס אותה מתרומה חדשה והכי נניע מילתא
טפי ולא למכרה ולחזור ולקנותה דיילא מילתא: נימא קדושה
שבהן להיכן הלכה. דס"ד שהמכתשת כלי שרת הוא וכיון דקדשה לה
ככלי היא לה קדושה הגוף ואילו מידי דימא שקדש בכלי אלן לו פדיון:
דקדושה

(6) [על מ: (8) וחס"ס].
(7) [פסחים ל: (8) וחס"ס].
(8) [מ"ה ע"ג מעלה י: (1) וחס"ס].
(9) [מ"ה ע"ג מעלה י: (1) וחס"ס].
(10) [דף י"א: (8) וחס"ס].
(11) [ש"ס ע"ג מעלה י: (1) וחס"ס].
(12) [ש"ס ע"ג מעלה י: (1) וחס"ס].

תורה אור השלם

1. מודע לא אכלתם את
החמץ בשבועות הקודש
כי קדש קדשים הוא
ואתה נתן לכם לשאת
את עון העוה לכפר
עליהם לפני ה'.

הגרות הב"ח

(6) נמי מפרשינן שכר
האומנין כלי-ימי ממנה
מחוק: (8) י"ש ד"ה ואת
לא וי' הכא דחיללו
לגור: (9) תוס' ד"ה
מומר וי' היו משפטין
ש"ס ח' מניס שפ"ה מניס
לש"ס י' ימירס למנין יומא
פ"ל:

מוסף רש"י

מותר הקטורת. מה
שהיה נשאר על שפ"ה
מנה. מה היו עושין בה.
דלמא שנגבס יסין אלן
לחיה הקטורת. דבעינן
חדש והכל קרינן תמימה
חדשה (משולח י"ד).
מפרשינן ממנה. מותר
הקטורת כנגד שכר
האומנין (משולח י"ד).

אפשר שיכנסו כולם בחפניו ויכנסו פירש כן דבגלו הכי יש מותר
שכל שנה היו משפטוין (8) שפ"ה מניס למנין יומא החמה וג' מניס
לחפני כה"ג ביום הכפורים ומשפ"ה היה נשאר ככל שנה פשוטה
י"א מנין כמנין שנות החמה ימירס על שנת הלכנה ואע"פ
שהיו נריכין למלאות בהן לשנים מעוברות שהן גומ"ס י"א י"ד י"ז י"ט
מ"מ נריכין היו לחדש נר"ח יסין כדי שיהיו מתרומה חדשה ומיהו
הא דתניא בפ"ק דכריתות (דף ו.) (1) דא"ל לע"ב שנה היו בו חללים
של שריי א"ל לפרש אלא מותר ג' מניס של יום הכפורים
שהרי כל מותר של י"א של שנה פשוטה היו נריכין למלאות
במעוברות ובסוף המעוה חמה ולכנה שיון רק שעה אחת ומפ"ה
חלקיס אלא המותר שלשה מניס היה נשאר ולא היה נכנס בחפניו
אלא חצי מנה וי' מניס וחצי נשאר ככל שנה נמצא לע"ב שנה ק"פ
מניס ועוד חסר ד' מניס לפלגא דשפ"ח ולא דק וי"ס דל"ג שמיס
אלא אחת לשננים שנה ותו לא וכן יש צירושמי פרק ערף בקלפי ויחא טפי למימרא דלא דק דאי גרסי' שמיס לא ינחא כל כך
ובפטוין הקטורת הכתוב במחזורים גרס אחת לששים שנה או לשננים שנה יכול להיות כשלים ס' שנה בשתי שנים פשוטות זו אחר זו:
מפרשינן. לא גרסי' ממנה שמתרומת הלשכה היו מפרשינן והתם במסכת שקלים (דף ג.) לא איירי בתרומת הלשכה ומאי ממנה
שיי': **מפרשינן** שבר האומנין. פ"ה שמזכין להן ע"י אחד מן הגזרים ולפי' הא דקאמר בסמוך ומחללין אותה על
מעוה האומנין היינו מדעתן מאחר שכבר זכו בהן ומיהו לשון מפרשינן לא משמע אלא הפרשה בעלמא וקאמר נמי נותנין אותה לאומנין
בשבכרן משמע שעדיין לא זכו בשכרן ולכן נראה דלכ ב"ד מחנה עליהן ובהפרשה בעלמא יהיו חולין ואם תאמר ולמה להו כולי האי ימנו הקטורת
מתחלה לאומנין בשכרן ומיהו לכן עזאי דאמר בנמי' שקלים כפי' התרומה (סס) דאלן הקדש מתחלה על התלככה יחא ואפי' לר"ע נמי דאמר
מתחלה על התלככה ה"מ בקטורת דיחיד כגון במקדש נכסיו והיו בהן דברים הראוים לקרנותו לצור דגבי הני מיתניא אבל בקטורת
של לצור החמיר טפי או נמי הכא איירי בשכר פטוס אומני הקטורת של שנה חדשה וצריך ליתן ליהן מתרומה חדשה ולמאי דאמרין
במעילה בפרק ורד חטאת (דף יד. וסז) דהני אומנין באומני הננין מ"מ אלן יכולין לתת הקטורת בשכרן דאלן נותנין שכרן אלא
מקדושה נדק הבית: (1) וי"ב תיבא דב' קדושה דמיס נפס' בבבב' י"ב. וא"ת בלא מנייה למכתשת נמי תיפסל דמעיקרא נמי קדושה:
קדושה הוא וי"ל דלפיה קדושה דמיס לא פסלה בטובלו דמיס אלא בנתייה למכתשת ומיהו שרואי להקריב אלן קודש כמישה לא:

הוכשרו